



Република Србија  
АПЕЛАЦИОНИ  
СУД У БЕОГРАДУ  
Гж 4774/21  
21.12.2023.године  
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа и судија Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Милић, адвокат из Београда, ул. Војводе Миленка бр. 24, против туженог ЖГП ГП „Београд” а.д. из Београда, ул. Водоводска бр. 160, чији је пуномоћник Ђорђе Трифуновић, адвокат из Београда, ул. Сарајевска бр. 31/18 и по противтужби противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Ашанин, адвокат из Београда, ул. Његошева бр. 54, ради утврђења, одлучујући о жалбама тужиоца-противтуженог и противтужиље изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 26759/11 од 25.3.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба тужиоца-противтуженог АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 26759/11 од 25.3.2021. године у ставовима трећем, четвртном, петом и седмом изреке.

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба противтужиље ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 26759/11 од 25.3.2021. године у ставу шестом изреке.

**ОДБИЈАЈУ СЕ** захтеви тужиоца-противтуженог и противтужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, као **НЕОСНОВАНИ**.

Образложење

Изреком побијане пресуде, у ставу првом, дозвољено је преиначење

тужбе учињено поднеском тужиоца од 10.3.2020. године. Ставом другим изреке утврђено је да је тужилац АА из... власник стана бр. 6 површине 26,96 м<sup>2</sup>, стана број 7 површине 55,46м<sup>2</sup>, стана бр. 8 површине 52,75м<sup>2</sup> и оставе површине 2,16 м<sup>2</sup> у стамбеној згради у ул. ... у ..., изграђеној на катастарским парцелама ..., ..., ..., ..., .... и ..., све уписано у лист непокретности број ..., ..., ..., ..., ... све КО ... ( раније ЗКУЛ бр. ... КО ...), што је тужени дужан да призна и трпи да тужилац ово своје право упише у евиденцијама катастра када се за то стекну услови. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужени ЖГП Београд да тужиоцу на име разлике у мање предатој корисној површини станова од 31,88 м<sup>2</sup> исплати укупан износ од 24.866,40 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 18.2.2020. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужени ЖГП Београд да тужиоцу на име разлике између тржишне и грађевинске вредности станова бр. 6, бр. 8 и оставе исплати износ од 10.643,00 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 18.2.2020. године па до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени ЖГП Београд да пред надлежним органом заврши поступак легализације наведеног објекта са свим посебним деловима, добије употребну дозволу за објекат у поступку легализације који је покренут 13.11.2003. године под бројем 3513595/03 у Секретаријату за послове легализације објеката у Београду и након окончаног поступка легализације, изврши упис власништава на објекту у надлежном РГЗ СКН Звездара. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев противтужиље ББ из ... којим је тражила да се у односу на тужиоца АА утврди да је ванкњижни власник дела стамбене зграде изграђене у ... у ул. ... бр. ..., на кат.парц.бр. ... уписане у листу непокретности број ..., кат.парц.бр. ... уписане у листу непокретности бр. ..., кат.парц.бр. ... уписане у листу непокретности број ..., све у КО ..., која је у поступку легализације под бројем 351-3595/2003 пред општином Звездара-Град Београд то: стана бр. 1 - једноснобног стана у сутерену предметне стамбене зграде, површине 28,04 м<sup>2</sup>, оставе бр. 2 у сутерену предметне стамбене зграде, површине 2,5 м<sup>2</sup> и стана бр.3-гарсоњере у приземљу предметне стамбене зграде површине 26,96 м<sup>2</sup>. Ставом седмим изреке обавезан је тужилац АА из ... да исплати туженом ЖГП Београд на име трошкова парничног поступка износ од 558.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде тужилац-противтужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставовима трећем, четвртм, петом и седмом изреке, из свих законских разлога. Против ове пресуде противтужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући одлуку садржану у ставу шестом изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде сходно овлашћењима из члана

372 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.125/2004, 111/2009, 36/2011), Апелациони суд је нашао да су жалбе тужиоца-противтуженог и противтужиље неосноване.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12, на коју се указује жалбом тужиоца и противтужиље, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и законски заступник туженог ... били дугогодишњи пријатељи, па је по њиховом усменом договору започета изградња стамбене зграде у ул. ... у ..., а на темељима породичне куће коју је пре тога тужилац започео и коју није могао да изгради с обзиром да се разболео. Даље је утврђено да је њихов договор био да тужилац по изградњи зграде добије у својину први спрат који се састоји од стана који је требао да буде урађен по систему ”кључ у руке”, још једног стана и гарсоњере који су требали да му буду предати у ”сивој фази” изградње. Такође, утврђено је, а међу странкама и није било спорно, да је тужиоцу предат у својину и државину други спрат изграђене зграде по његовом тражењу, као и да му је предата још једна остава у приземљу. Вештачењем је утврђено да тужилац држи двособан стан површине 56,93м<sup>2</sup>, који је у потпуности сређен по систему ”кључ у руке” и уселен. Даље држи гарсоњеру површине 26,88 м<sup>2</sup> и двособан стан површине 54,02 м<sup>2</sup>, који су сређени више од ”сиве фазе” градње. У свим просторијама осим купатила, зидови су омалтерисани, урађене су керамичке плочице у кухињама (зидне и подне) и ходницима (подне), постављена је сва столарија, електричне инсталације су одрађене, терасе су потпуно завршене. Такође је утврђено да изграђена стамбена зграда има укупну нето површину свих станова 500,50 м<sup>2</sup>, укупну нето површину свих станова са оставама 509,89 м<sup>2</sup>, укупну нето површину објекта 545,08 м<sup>2</sup>, а укупну бруто површину објекта 662,11 м<sup>2</sup>. Укупна нето површина коју држи тужилац у односу на укупну површину свих станова је 27% , у односу на укупну нето површину свих станова са оставама је 26,93%, а у односу на укупну нето површину објекта је 25,19%. Даље је утврђено да 30% од укупне нето површине свих станова без оставе износи 150,15 м<sup>2</sup>, 30% од укупне нето површине свих станова са оставама износи 152,97 м<sup>2</sup>, а 30% од укупне нето површине објекта износи 163,52%. Даље је полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд прихватио варијанту налаза према коме су укупна улагања тужиоца у спорни објекат 36.909,87 еура, а првотуженог 344.207,50м<sup>2</sup>, односно степен улагања тужиоца изражено у процентима износи 15,24% од укупних улагања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду да је одредбом члана 21. и 22. Закона о основама својинско правних односа прописано да се својина, између осталог, стиче и стварањем нове ствари,

изградњом од свог материјала и својим радом, те како су тужилац и тужени ЖПП удружили средства ради изградње спорног објекта, то је тужилац изградњом стекао станове који се налазе у стамбеној згради у ул. ... у ... и то стан бр. 6 површине 26,96 м<sup>2</sup>, стан број 7 површине 55,46 м<sup>2</sup>, стана бр. 8 површине 52,75 м<sup>2</sup> и оставу површине 2,16м<sup>2</sup>, а што тужени није спорио, а које чињенице и нису биле спорне, те применом цитиране одредбе првостепени суд је одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Одлучујући о постављеном тужбеном захтеву којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име разлике у мање предатој корисној површини станова од 31,88м<sup>2</sup> укупан износ од 24.866,40 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од 18.02.2020. године па до исплате, првостепени суд је оценио да је овај захтев неоснован. Наиме, током поступка је утврђено да су тужилац и ..., као законски заступник туженог, постигли усмени споразум да се тужиоцу у својину по изградњи објекта преда први спрат и то један стан потпуно завршен, а друга два у сивој фази изградње, те да је договорено да остали станови који се буду изградили тужени искористи за решавање стамбеног питања запослених. Сходно томе, како су парничне странке постигле усмени договор пре започињања изградње објекта који је тужени испоштовао у целини и тужиоцу предао станове који су били изграђени и више него "сива фаза" изградње, те му је предао и оставу која није била предмет договора, а што је све утврђено и вештачењем којим су утврђене све површине објекта и сва улагања странака, то првостепени суд налази да тужилац неосновано потражује накнаду за разлику површине за коју сматра да му неосновано није предата. Приликом доношења одлуке првостепени суд је имао у виду Споразум који су 2011. године парничне странке потписале, али налази да исти није од утицаја на другачију одлуку суда. Наиме, како је и у самом споразуму наведено да је тај споразум требао да послужи као основ за закључење уговора којим би се регулисала сва спорна питања између парничних странака, то што је у формулацији једне одредбе споразума наведено да би инвеститору требало да припадне 30% објекта полазећи од улагања у објекат није основ за стицање права својине тужиоца на објекту у том проценту. При тумачењу спорних одредби не треба се држати дословног значења употребљених израза, већ треба истраживати заједничку намеру споразумних страна и одредбу тако разумети како то одговара начелима облигационог права, а на шта указује и одредба члана 99 став 2 Закона о облигационим односима. Стога, уколико се пође од формулације осталих одредби овог споразума јасно је да је у истом констатовано шта би припало тужиоцу и то станови како је то и тужени навео и није спорио, а сам споразум је требао да буде основ за закључење другог уговора по извршеном вештачењу. Даље, то што тужени није могао да стави примедбе на налаз вештака кога су парничне странк ангажовале, чини сам налаз беспредметним, с обзиром да је вештачење и одређено да би се отклониле недоумице и што би даље водило закључењу уговора и регулисању међусобних односа градитеља. Такође да проценат од 30% није уговорен фиксно указује и чињеница да је сам тужилац у

тужби тражио да се утврди његов удео у стицању на 31,32 %. Осим тога, право својине на непокретности се може стећи само на основу писаног уговора закљученог и овереног у складу са одредбама Закона о промету непокретности. Конвалидација уговора према одредби члана 4 ранијег Закона о промету непокретности, који се односи и на овде спорни период, је била дозвољена само уколико је уговор закључен у писаном облику, на коме потписи уговарача нису били оверени од стране суда, под условом да је уговор испуњен у целини или претежним делом, да није повређено право прече куповине и да није повређен принудни пропис, док према сада важећем закону није дозвољена конвалидација уговора који не испуњава прописану форму. У конкретном случају закључени споразум нема елементе да би могао да се тумачи као уговор о регулисању међусобних права уговорних страна по основу стицања права својине на непокретности, нема тачног означања непокретности нити друге елементе, те стога не може бити обавезујући ни по овом основу.

Првостепени суд је оценио да је неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име разлике између тржишне и грађевинске вредности станова бр. 6, бр. 8 и оставе износ од 10.643 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од 18.2.2020. године па до исплате. Ово стога што су тужилац и тужени извршили градњу објекта, те је изградња објекта основ стицања својине на истом у конкретном случају. Стога није јасно на име чега тужилац потражује разлику до тржишне вредности станова када исте није куповао од туженог већ је у стицању учествовао као инвеститор. Даље током поступка је утврђено да је тужилац постигао договор са туженим пре градње и да је на основу тог договора и ступио у посед непокретности које је и договорио да му припадну, а при свему томе је тужени два стана извршио више него што је било договорено односно извео је радове који превазилазе сиву фазу градње, па је првостепени суд донео одуку као у ставу трећем и четвртом изреке.

Што се тиче преосталог захтева увидом у Пријаву објекта изграђеног односно реконструисаног без грађевинске дозволе, која је предата Одељењу за стамбене и грађевинско комуналне послове, Одсек за легализацију грађевинских објеката Београд дана 30.10.2003. године заведена под бројем 351-3595-1 I као и уверења Градске управе Града Београда, Секретаријата за послове легализације објеката ххм-п број 351.21-112441/2010 од 07.10.2015. године утврђено је да је захтев за легализацију објекта у ул.... поднео АА као инвеститор, те да се као странка у том поступку искључиво води тужилац. Сходно томе искључиво тужилац може предузимати радње у поступку легализације с обзиром да је он лице које је легитимисано за вођење тог поступка као подносилац захтева и означен је као инвеститор. Осим тога, поступак легализације објеката, издавања употребне дозволе и спровођења уписа непокретности и права на непокретностима су у надлежности одређених органа управе и Републичког геодетског завода, који у свом поступању примењују правила управног поступка. У конкретном случају поступак легализације је покренут и зависи

даље од рада органа управе. Сходно томе, како захтев тужиоца да се обавезе тужени да пред надлежним органом заврши поступак легализације наведеног објекта са свим посебним деловима, добије употребну дозволу за објекат у поступку легализације који је покренут 13.11.2003. године под бројем 351-3595/03 у секретаријату за послове легализације објеката у Београду и након окончаног поступка легализације, изврши упис власништава на објекту у надлежном РГЗ СКН Звездара, представља део управног поступка, па је такав захтев, како је исти формулисан, недозвољен и не спада у надлежност судова опште надлежности. Следствено томе одлучено је као у ставу петом изреке побијане одлуке на основу одредбе члана 16 и 294 ЗПП-а, а у вези са чланом 1 истог закона. Приликом разматрања овог захтева првостепени суд је имао у виду и чињеницу да се овде тужилац води као уписани сукорисник на кат.парцелама на којима је уписан спорни објекат, те да би се регулисало питање легализације у складу са одредбама законских прописа из те области, потребно је регулисати и питање власништва на земљишту на коме се објекат налази, формирање једне кат.парцеле и грађевинске парцеле, при чему у конкретном случају то тужилац није учинио, а што једино он може као титулар права на земљишту, те тако постављени захтев у овом моменту није ни извршив.

Одлучујући о постављеном противтужбеном захтеву ББ првостепени суд је оценио да је исти такође неоснован. Како је током поступка утврђено тужилац и тужени ЖГП су градили спорни објекат у коме је ББ ушла у посед тачно одређених стамбених јединица на основу закљученог предуговора са туженим, а да је као тужени у тој противтужби означен само тужилац АА који свакако није пасивно легитимисан да се изјашњава у погледу тачно одређеног дела непокретности који нема никакве везе са делом непокретности који је изградњом њему припао и у односу на који је овде тражио утврђење права својине, а како је напред утврђено, то ни не може ББ признавати прво које ни сам нема. Осим тога, чак и ако се не би прихватио овакав став, тужени ЖГП мора бити обухваћен тужбом за утврђење права својине на непокретности коју је изградио, без обзира што је са ББ закључио предуговор о купопродаји непокретности. Стога, полазећи од напред изложеног, одбијен је и противтужбени захтев применом одредбе члана 2 Закона о промету непокретности, те одредбе члана одредбе члана 211 став 2 Закона о парничном поступку.

Одлука о трошковима поступка донета је применом одредбе члана 159, 160 и 163 Закона о парничном поступку.

По оцени Апелационог суда у Београду, одлука првостепеног суда је правилна и законита у ставовима трећем, четвртном, петом и шестом изреке, а наводима жалби тужиоца и противтужиле ББ чињенично-правни закључак првостепеног суда није доведен у сумњу. Првостепени суд је за одлуку у наведеним ставовима дао правилне, аргументоване и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд оценио да је неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име разлике у мање предатој корисној површини станова од 31,88 м<sup>2</sup> укупан износ од 24.866,40 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од 18.2.2020. године. Ово са разлога јер су тужилац и ..., као законски заступник туженог, постигли усмени споразум пре започињања градње да се тужиоцу у својину по изградњи објекта преда први спрат и то један стан потпуно завршен, а друга два у сивој фази изградње, а да је договорено да остали станови који се буду изградили тужени искористи за решавање стамбеног питања запослених, те како је тужени испоштовао у целини споразум и тужиоцу предао станове који су били изграђени и више него "сива фаза" изградње, те како му је предао и оставу која није била предмет договора, а што је све утврђено вештачењем којим су утврђене све површине објекта и сва улагања странака, то је правилно првостепени суд оценио да тужилац неосновано потражује накнаду за разлику површине за коју сматра да му неосновано није предата.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца којима указује да нису правилно и у потпуности утврђене релевантне чињенице подобне за доношење правноваљане пресуде. Ово са разлога што је све важне чињенице за доношење одлуке првостепени суд утврдио потпуно и поуздано на основу оцене изведених доказа које је ценио правилном применом члана 8 Закона о парничном поступку, па жалбено оспоравање чињеничног стања од стране тужиоца-противтуженог не води другачијој оцени доказа нити одлуци о тужбеном захтеву. Наиме, према одредби члана 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по слободном уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Првостепени суд је ценио све изведене доказе, а пре свега обављено вештачење, па је утврдио да су укупна улагања тужиоца у спорни објекат износе 36.909,87 еура, а туженог ЖГП ГП „Београд” а.д. из Београда 344.207,50 м<sup>2</sup>, односно да је степен улагања тужиоца 15,24 % од укупних улагања, па је имајући у виду усмени споразум тужиоца и првотуженог закључен пре изградње, који је тужени испоштовао у целости и тужиоцу предао станове који су били изграђени и више него "сива фаза" изградње односно у већем степену изграђености него што је договорено, те да је тужиоцу предата и остава која није била договорена, то је првостепени суд правилно оценио да тужилац неосновано потражује накнаду површине за коју сматра да му неосновано није предата.

Без утицаја су наводи тужиоца којима указује да су тужилац и тужени потписали Споразум о основи за регулисање међусобних права и обавеза 24.2.2011. године, те да су странке сагласно утврдиле као њихов проценат удела

у праву својине на објекту 30% тужиоцу, а 70 % првотуженом. Ово са разлога што је у самом споразуму наведено да је тај споразум требао да послужи као основ за закључење уговора којим би се регулисала сва спорна питања између парничних странака, па то што је формулацијом једне одредбе споразума наведено да би инвеститору требало да припадне 30% објекта полазећи од улагања у објекат није основ за стицање права својине тужиоца на објекту у том проценту, јер је сам споразум требао да послужи као основ за закључење другог уговора по извршеном вештачењу, а вештачење је уговорено управо да би се отклониле недоумице између потписника споразума, а што би даље водило закључењу уговора о регулисању међусобних односа градитеља. Осим тога, да проценат од 30% није уговорен фиксно указује чињеница да је сам тужилац у тужби тражио да се утврди његов удео у стицању на 31,32 %.

Без утицаја су наводи тужиоца да је судски вештак Петар Живковић утврдио да је изграђена нето површина 526,59 м<sup>2</sup>, а да тужиоцу припада 31,32 % на основу улагања, с обзиром да тужени није могао да стави примедбе на налаз именованог вештака, кога су парничне странке ангажовале, што сам налаз чини беспредметним.

Супротно жалбеним наводима тужиоца-противтуженог, правилно је првостепени суд оценио да је неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике између тржишне и грађевинске вредности станова број 6 и 8 и оставе исплати износ од 10.643 евра у динарској противвредности са припадајућом законском затезном каматом. Ово са разлога што тужилац од туженог није куповао предметне станове, већ је право својине на истима стекао по основу градње и улагања у предметну градњу, те је на основу усменог договора са туженим ступио у посед предметних станова.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца-противтуженог којима се оспорава налаз и мишљење судског вештака Копривице. Ово стога што и овај суд као другостепени налази да је налаз израђен у складу са правилима струке, а тужилац-противтужени у жалби понавља примедбе изнете у току поступка, на које се судски вештак по оцени овог суда, стручно и аргументовано изјаснила у току поступка, па се примедбама тужиоца-противтуженог аргументовано овако дат налаз вештака не доводи у сумњу. Осим тога, тужилац није предложио да се изведе контролно вештачење.

Правилна је одлука првостепеног суда у ставу петом изреке ожалбене одлуке, имајући у виду да је захтев за легализацију објекта у улици ... поднео тужилац, те да се као странка у том поступку искључиво води АА, овде тужилац. Стога искључиво тужилац може предузимати радње у поступку легализације с обзиром да је он лице које је легитимисано за вођење тог поступка као подносилац захтева и означен је као инвеститор. Осим тога, поступак легализације објеката, издавања употребне дозволе и спровођења

уписа непокретности и права на непокретностима су у надлежности одређених органа управе и Републичког геодетског завода, који у свом поступању примењују правила управног поступка. У конкретном случају поступак легализације је покренут и зависи даље од рада органа управе. Сходно томе, како захтев тужиоца да се обавезе тужени да пред надлежним органом заврши поступак легализације наведеног објекта са свим посебним деловима, добије употребну дозволу за објекат у поступку легализације који је покренут 13.11.2003. године под бројем 351-3595/03 у секретаријату за послове легализације објеката у Београду и након окончаног поступка легализације, изврши упис власништава на објекту у надлежном РГЗ СКН Звездара, представља део управног поступка, па је такав захтев, како је исти формулисан, недозвољен и не спада у надлежност судова опште надлежности.

Супротно жалбеним наводима противтужиље, а имајући у виду да су тужилац и тужени ЖГП градили спорни објекат у коме је ББ ушла у посед тачно одређених стамбених јединица на основу закљученог предуговора са туженим, а да је као тужени у тој противтужби означен само тужилац АА, то је правилно поступио првостепени суд оценио да је тужбени захтев противтужиље неоснован. Ово са разлога што тужилац АА није пасивно легитимисан да се изјашњава у погледу тачно одређеног дела непокретности који нема никакве везе са делом непокретности који је изградњом њему припао и у односу на који је овде тражио утврђење права својине, па самим тим не може ББ признавати прво које ни сам нема.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца-противтуженог и противтужиље, али налази да се истима не доводи у сумњу правилност испитане првостепене пресуде, нити се утиче на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета у смислу одредбе члана 159 и 160 Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужени није тужиоцу спорио тужбени захтев за утврђење права својине на становима како је то тужилац определио.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 375 и члана 387 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

Како тужилац-противтужени није успео у жалбеном поступку, а трошкови одговора на жалбу туженог не спадају у нужне и неопходне трошкове, то су применом члана 161 став 1 Закона о парничном поступку њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијени као неосновани, одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија  
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић